

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci

žalobce: **M. E.,**
bytem D., T.,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
se sídlem Legerova 148, Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2016, č. j. 144389/2014/KUSK-DOP/BOU, sp. zn. 144389/2014/KUSK/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného a domáhá se jeho zrušení. Žalovaný tímto rozhodnutím změnil znění výrokové části rozhodnutí Městského úřadu v Čáslavi (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 8. 2014, čj. BS 3/2014, tak, že text „*zamítá námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče pana M. E., nar. X, trvale Č., F.,*

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

ze dne 11.02.2014 č. j.: KRPJ-16530/PŘ-2014-161606, 04.12.2013 č. j. KRPJ-124027/PŘ-2013-160007, 27.05.2013 č. j. KRPJ-54371/PŘ-2013-160041, 11.06.2011 č. j.: ORIII-12413/PŘ-2011-001313, 13.04.2011 č. j.: KRPJ-24646/PŘ-2011-160041, 11.02.2011 č. j.: OD/11/1440/ICZ, 01.12.2010 č. j.: OD/10/74249/ICZ.“ nahradil textem „zamítá námitky pana M. E., nar. X, trvale bytem Č., F. jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů ke dni 11.02.2014 potvrzuje.“. V ostatních částech zůstalo rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezměněno a bylo potvrzeno.

2. Správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uvedeným rozhodnutím zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů do evidenční karty řidiče ze dne 11. 2. 2014, 4. 12. 2013, 27. 5. 2013, 11. 6. 2011, 13. 4. 2011, 11. 2. 2011 a 1. 12. 2010.
3. Dle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, záznamy bodů provedl na základě jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, přičemž oznámení odpovídají vyžádaným pokutovým blokům. Ty obsahují všechny obligatorní náležitosti, tedy je z nich zřejmé, komu, kdy a za jaký přestupek byly vydány. Na jejich základě byl žalobci zaznamenán příslušný počet bodů do karty řidiče.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobce uvedl, že žalovaný naprosto nereflektoval uvedené odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch žalobce. Žalobou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu. Žádal rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nařízení nového projednání žalobcem podaných námitek proti provedeným záznamům v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce namítl, že žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, a významně tak narušil právní jistotu.
5. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost záznamů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu v Písku, jež žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti jejich záznamu je běžnou správní praxí. Žalobce poukázal na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
6. Žalobce dále namítl, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítl názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat. Rovněž odmítl, že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení však není dostatečným důkazem a je třeba ho vždy podložit i příslušným rozhodnutím. V opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí

založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasil s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydané mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrdil jeho úplnost a správnost. Na to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.

7. Konkrétně žalobce namítl, že v blokové pokutě nepostačuje uvést údaj „neužil bezpečnostní pásy, pásy” apod., neboť z toho není zřejmé, zda tato povinnost byla porušena za jízdy, řidičem či spolujezdcem. Z blokové pokuty musí být zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný, a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu, nebo podle zákona o přestupcích. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno.
8. K pokutovým blokům ze dne 11. 2. 2014, 4. 12. 2013, 27. 5. 2013, 11. 6. 2011, 13. 4. 2011, žalobce namítl, že obsahují chybnou právní kvalifikaci v kolonce *“uloženo za přestupek podle”*. Dále jsou pochybnosti o věcné příslušnosti správního orgánu, který rozhodnutí vydal, neboť není jednoznačně uvedeno místo spáchání přestupku, zda byly spáchány na místě veřejně přístupném, nebo na soukromém pozemku. Popis skutku údaji *“rychlost”*, *“pásy”* nepopisuje porušení jakékoli povinnosti stanovené zákonem. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu, podle níž nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání.
9. Žalobce konstatoval, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27, důkazy o přestupcích získané v době, do níž spadá i přestupek žalobce vztahující se k pokutovému bloku ze dne 11. 2. 2011, byly získány v rozporu s právními předpisy.
10. Žalobce zpochybnil způsobnost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizovaná jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 - 39.
11. Konečně žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 10. 2016 poukázal na to, že námitky žalobce byly formulovány jen obecně. Správní orgány se zabývaly všemi konkrétními tvrzeními žalobce, přičemž námitky uplatněné po ukončení správního řízení nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 – 71, s tím, že není vadou rozhodnutí o odvolání, pokud konkrétní odvolací námitky nebyly uvedeny. Žalobce se domáhal přezkoumání jednotlivých pokutových bloků teprve v žalobě.

13. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně zkoumá u podaných námitek pouze to, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65). V případě námítky proti zápisu bodu do registru řidičů se tedy povinně provádí pouze přezkum evidence, zda zápis bodů byl zapsán na základě pravomocných rozhodnutí a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s odvolacími důvody týkajícími se pokutových bloků.
14. Žalovaný namítl, že záznamy bodů do registru byly provedeny na základě oznámení o uložení blokové pokuty se všemi předepsanými náležitostmi podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Toto oznámení je nesporně jediným zákonným podkladem pro zápis bodů do registru. Přitom obsahovou stránku pokutového bloku nelze posuzovat přísně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20. Dále namítl, že pokud marně uplynuly zákonné lhůty pro užití opravných prostředků, nelze zpětně tvrdit jejich vady (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, a rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2009, čj. 4 Ads 100/2009 – 73).
15. Žalovaný zdůraznil, že se na žalobce přesouvá důkazní břemeno, pokud svým tvrzením zpochybní některý z důkazů (viz rozsudky NSS ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, a ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35). Dále uvedl, že žalobce měl dostatek času domáhat se, aby byl nezákonný akt nahrazen jiným. Pokud zůstal nečinný, způsobil si nepříznivý důsledek svým vědomým chováním.
16. Jde-li o námitku nerespektování odvolacích důvodů, žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání pouze namítl chyby ve zkratkách zákonů. Dále jen obecně tvrdil, že nebylo postaveno najisto, že přestupky spáchal. Tvrzení dál nijak nekonkretizoval. Žalobcův odkaz na rozhodnutí jiných správních orgánů není podle žalovaného žalobní námitkou, neboť rozhodnutí nejsou veřejná a nejsou ani pramenem práva. Jiná řízení se týkají konkrétních námitek k určitým pokutovým blokům. Oznámení o uložení pokuty jakožto jediné podklady pro zápis bodů do registru správní orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici rovněž pokutové bloky a neshledaly u nich žádné nedostatky.
17. K námitce žalobce, že pokutové bloky nejsou způsobilým podkladem, žalovaný uvedl, že podkladem pro zápis bodů jsou pouze oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Tato oznámení správní orgány obou stupňů přezkoumaly a neshledaly jejich nezpůsobilost. Měly k dispozici i pokutové bloky, u nichž také nebyly shledány žádné nedostatky. Žalovaný se pokutovými bloky zabýval i přes obecné odvolací důvody. Uzavřel, že obsahovaly podpis žalobce, kterým s projednanými přestupky souhlasil.
18. Dále zdůraznil, že žalobci bylo evidováno 10 bodů za jízdu vyšší než povolenou rychlostí v obci a 5 bodů za porušení povinnosti být připoután bezpečnostním pásem. K tomu odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2003/20/ES, kterou se mění směrnice Rady 91/671/EHS o sbližování právních předpisů členských států týkajících se povinného používání bezpečnostních pásů ve vozidlech s hmotností do 3,5 tuny.
19. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále žádal náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci, neboť soudní přezkum není pokračováním správního řízení a § 60 s. ř. s. přiznává nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, pokud by měl plný úspěch ve věci. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní

pouze ve věcech důchodového a nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče. Z jednání žalobce je nesporné, že se jedná pouze o obstrukční jednání.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
21. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, neboť ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

22. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Dne 17. 2. 2014 správní orgán I. stupně datoval a dne 19. 2. 2014 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 11. 2. 2014 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 21. 2. 2014 podal žalobce námítky proti všem záznamům a především proti tomu, jímž bylo dosaženo 12 bodů. Správní orgán I. stupně na námítky reagoval oznámením o zahájení správního řízení ze dne 28. 2. 2014, jímž žalobce poučil o jeho právech.
23. Součástí správního spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly.
24. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, územního odboru Havlíčkův Brod, dopravního inspektorátu, ze dne 12. 2. 2014 se žalobce dne 11. 2. 2014 v 12:52 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci více než o 20 km/h. Dovolená rychlost: 50 km/h; naměřená rychlost: 74 km/h; rychlost po odečtu: 71 km/h.
25. Podle pokutového bloku ze dne 11. 2. 2014 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským a řidičským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“. Část bloku „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“ je kvůli špatné kvalitě kopie nečitelná. Žalobce potvrdil převzetí části „A“ pokutového bloku svým podpisem.
26. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru služby dopravní policie, oddělení silničního dohledu, ze dne 5. 12. 2013 se žalobce dne 4. 12. 2013 v 10:15 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a o méně než 20 km/h. Dovolená rychlost: 50 km/h; naměřená rychlost: 66 km/h; rychlost po odečtu: 63 km/h.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

27. Podle pokutového bloku ze dne 4. 12. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“. Některé údaje v části bloku „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“ jsou kvůli špatné kvalitě kopie nečitelné. Čitelně je zde uvedeno „*X, Radostín, 10:15 hod., v obci X, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb.*“. Žalobce potvrdil převzetí části „A“ pokutového bloku svým podpisem.
28. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Velký Beranov, ze dne 28. 5. 2013 se žalobce dne 27. 5. 2013 v 18:40 hod. dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že porušil § 6 odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
29. Podle pokutového bloku ze dne 27. 5. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena řidičským průkazem) uložena pokuta 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“. V části bloku „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“ bylo uvedeno „*Dne 27. 5. 2013, v 18:40 hod na D1 v km 122 směr Praha porušil § 6/1/a zák. 361/2000 Sb. Nebyl za jízdy připoután pásem X.*“. Žalobce potvrdil převzetí části „A“ pokutového bloku svým podpisem.
30. Podle oznámení Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, místního oddělení Kobylisy, ze dne 15. 6. 2011 se žalobce dne 11. 6. 2011 v 13:00 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Dovolená rychlost: 50 km/h; naměřená rychlost: 68 km/h; rychlost po odečtu: 65 km/h.
31. Podle pokutového bloku ze dne 11. 6. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 1 000 Kč za přestupek podle „§ 22/1f4 zák. č. 200/1990 Sb.“. V části bloku „*Doba, místo a popis přestupkového jednání*“ bylo uvedeno „*11. 6. 2011 13:00, ul. Zenklova, X, X, řidič vozidla F., modrá, RZ X překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, 50/68/65 km/h, § 18/4 zák. č. 361/2000 Sb.*“. Žalobce potvrdil převzetí dílu „B“ pokutového bloku svým podpisem.
32. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru služby dopravní policie, dálničního oddělení Velký Beranov, ze dne 14. 4. 2011 se žalobce dne 13. 4. 2011 v 10:55 hod. dopustil přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích tím, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.
33. Podle pokutového bloku ze dne 12. 4. 2011 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, rodným číslem a bydlištěm, totožnost byla ověřena občanským průkazem) uložena pokuta 100 Kč za přestupek podle „§ 22/1l zák. č. 200/1990 Sb.“. V části bloku „*Doba, místo a popis přestupkového jednání*“ bylo uvedeno „*12. 4. 11 10:55, D1, km 153/Brno, X, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb. (pásky)*“.
34. Dne 25. 3. 2014 žalobce prostřednictvím svého zástupce žádal o zaslání podkladů rozhodnutí, načež mu správní orgán I. stupně dne 16. 4. 2014 vyhověl. Dne 2. 5. 2014

požádal žalobce o přerušení řízení na tři měsíce kvůli vyřešení předběžných otázek či dalších důležitých skutečností v projednávané věci. Dne 9. 5. 2014 správní orgán I. stupně řízení usnesením přerušil. Dne 17. 7. 2014 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení, neboť dne 16. 7. 2014 obdržel výsledek přezkumného řízení od Policie České republiky, dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod, a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

35. Dne 19. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče ze dne 11. 2. 2014, 4. 12. 2013, 27. 5. 2013, 11. 6. 2011, 13. 4. 2011, 11. 2. 2011 a 1. 12. 2010. V odůvodnění uvedl, že porovnal jednotlivá oznámení o uložení pokuty s pokutovými bloky, přičemž mezi nimi neshledal žádné rozpory. Pokutové bloky obsahují všechny identifikační údaje žalobce, popis skutku, zákonná ustanovení, která byla porušena, a podpis žalobce.
36. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 11. 9. 2014. V odvolání namítl procesní vady, a že rozhodnutí nesplňuje požadavky pro rozhodnutí tohoto druhu, přičemž do deseti dnů doplní odvolání o konkrétní poznatky.
37. Dne 16. 9. 2014 správní orgán I. stupně žádal Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov, o upřesnění data spáchání přestupku, neboť na oznámení o uložení pokuty ze dne 14. 4. 2011 je uveden den 13. 4. 2011 a na pokutovém bloku je uvedeno datum 12. 4. 2011. Správní orgán I. stupně obdržel vyjádření ze dne 20. 9. 2014, z něž plyne, že bloková pokuta byla uložena dne 12. 4. 2011 v 10:55 hod., a v důsledku administrativní chyby bylo do systému zapsáno datum 13. 4. 2011.
38. Vzhledem k tomu, že žalobce odvolání ve lhůtě nedoplnil, vyzval jej správní orgán I. stupně dne 21. 10. 2014 a 31. 10. 2014, aby tak učinil. Žalobce doplnil odvolání podáním ze dne 4. 11. 2014, v němž uvedl, že se správní orgán I. stupně nezabýval celkovým skutkovým stavem věci, neboť nezajistil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, především způsobilé podklady rozhodnutí ve věci. Poukázal na nesprávné citování právních předpisů, namítl, že správní orgán nepostavil najisto, zda se žalobce přestupku skutečně dopustil. Dále namítl, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže být dostatečným důkazem pro záznam bodů s tím, že z rozhodnutí nelze zjistit, jakým způsobem správní orgán provedl přezkum záznamu bodů. Pokutové bloky musí být řádně vyplněny ve všech náležitostech, musí zde být jasně uvedeno i místo spáchání přestupku a popis přestupkového jednání. Správní orgány jsou povinny posuzovat případy za stejných skutkových okolností stejně. Žalobce uzavřel, že rozhodnutí je pro uvedené nedostatky neplatné.
39. Dne 14. 7. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

40. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
41. Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

42. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. V případě souhlasu obviněného z přestupku s jeho projednáním v blokovém řízení přebírá přestupce odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla přestupci udělena pokuta uvedená na pokutových blocích (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Žalobce tak nemůže v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, nebo ze dne 4. 12. 2013, čj. 6 As 67/2013 – 16). Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádaly pokutové bloky (tato jejich povinnost ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76), a zaměřily se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.
43. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 nemůže-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
44. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, kdy je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem. Konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou přímo na místě vepsány do pokutového bloku vydaného Ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Podle rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, čj. 9 A 8/2013 – 58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku), vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
45. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem

stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

46. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na stranách 4 a 5. Uvedl, že všechny vyžádané pokutové bloky obsahují obligatorní náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, vymezují tedy, komu, kdy a za jaký přestupek byly uloženy. Žalobce všechny pokutové bloky podepsal, čímž souhlasil se zaplacením pokuty a stvrdil převzetí dílu „B“ bloku jako dokladu o jejím zaplacení. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilým podkladem pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Rozhodnutí žalovaného tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s odvolací námitkou), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného, pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost, byl pak též souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky uvedené v bodě 42). Co do rozsahu přezkumu nespátřuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Žalobní bod je nedůvodný.
47. Dále žalobce namítl, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty, kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Věcnému posouzení tohoto žalobního bodu nebrání, že žalobce neuplatnil obsahově shodnou námitku v řízení před správními orgány, na což poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62). Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, ve kterém soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné,

komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“ Ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, není-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. Lze se proto spokojit i s uvedením pouze odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost (viz rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20).

48. Ačkoliv žalobce v žalobě uvedl, že namítá nedostatky pokutovému bloku ze dne „11.2014“, soud jeho tvrzení vztáhl k pokutovému bloku ze dne 11. 2. 2014. K závěru, že žalobce měl patrně na mysli tento pokutový blok, soud dospěl porovnáním výčtu napadených pokutových bloků na straně 7 žaloby a obsahu žalobní argumentace. Soud konstatuje, že kvůli špatné kvalitě kopie pokutového bloku ze dne 11. 2. 2014 založené ve správním spise nelze přečíst údaje v části „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“. Soud si proto vyžádal originál pokutového bloku od orgánu, jenž jej vydal. Z originálu pokutového bloku, jenž byl soudu doručen dne 19. 6. 2018, vyplývá, že žalobce řídil v uvedený den v 12:52 hod. na silnici I/38 v obci Radostín vozidlo tovární značky F. T. s registrační značkou X, a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 47. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f3“ zákona o silničním provozu, resp. „§ 18/4“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Přijatelnost užití obdobných zkratk právních předpisů ostatně akceptoval i NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20. Tato úvaha přitom platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost rozhodujícího orgánu, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Tato úvaha rovněž platí i pro další posuzované pokutové bloky, vůči nimž žalobce vznášel totožnou námitku. Označení místa pokládá soud vzhledem k rozloze katastrálního území obce Radostín za dostačující. Přestupek je v bloku dostatečně individualizován kombinací ostatních údajů. Je-li uvedeno, v jaké obci byl přestupek spáchán s uvedením času včetně minut, je prakticky vyloučeno, aby byl zaměnitelný za jiný skutek. Slovní popis přestupkového jednání „*překročení dovolené rychlosti v obci*“ ve spojení s údajem „*X km/h*“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaných ustanovení zákona o silničním provozu. Není zde tedy uvedeno pouze „*rychlost*“, jak tvrdil žalobce. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Celkově je pokutový blok způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
49. Soud konstatuje, že z kopie pokutového bloku ze dne 4. 12. 2013 založené ve správním spise nelze přečíst některé údaje v části „*Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“. Soud si proto vyžádal originál pokutového bloku od orgánu, jenž jej vydal. Z jeho vyjádření ze dne 6. 6. 2018 plyne, že originál bloku byl v roce 2013 předán žalobci, a proto jej nemůže zaslat. K vyjádření tak byla přiložena pouze kopie uvedeného bloku. Protože kopie

založené ve správním spise je kvalitnější, soud vycházel z ní. Z čitelných údajů vyplývá, že žalobce řídil uvedeného dne v 10:15 hod. v obci Radostín vozidlo s registrační značkou X a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, což lze dovodit z údaje „v obci X“. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou pod bodem 47. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4“ zákona o silničním provozu, resp. „§ 18/4“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na vyšší přesnost (kilometráž) za přehnaný. Ostatně ve zmíněném rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39, bod 24, soudu postačovalo ve spojení s ostatním obsahem bloku označení místa jednání jako „Český Krumlov“, tedy města s více než dvojnásobnou rozlohou katastrálního území, než má v daném případě Radostín. Smyslem požadavků kladených na popis přestupkového jednání v pokutovém bloku je zabránit tomu, aby byl skutek zaměnitelný se skutkem jiným. V daném případě je nezaměnitelnost skutku bez jakýchkoliv pochybností zajištěna kombinací názvu obce, v níž byl přestupek spáchán, a přesným časovým údajem spáchání přestupku. Označení přestupkového jednání „v obci X“ je zcela srozumitelný v kontextu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. I tento pokutový blok pokládá soud za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

50. Z pokutového bloku ze dne 27. 5. 2013 vyplývá, že žalobce řídil v uvedený den v 18:40 hod. na dálnici D1 na 122. km ve směru na Prahu vozidlo s registrační značkou X a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou v odstavci 47. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona o silničním provozu, resp. „§ 6/1/a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující, neboť rozhodující orgán uvedl v rozhodnutí dokonce kilometráž. Slovní popis přestupkového jednání „*Nebyl za jízdy připoután pásem*“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Lze uzavřít, že pokutový blok je způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
51. Z pokutového bloku ze dne 11. 6. 2011 vyplývá, že žalobce řídil v uvedený den v 13:00 hod. v ulici Zenklova, v Praze 8, vozidlo tovární značky F. s registrační značkou X, a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, přičemž z údaje „50/68/65 km/h“ lze v kontextu celého bloku dovodit, že se jedná o nejvyšší povolenou rychlost, naměřenou rychlost a rychlost po odečtu možné odchylky. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou v odstavci 47. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1f4“ zákona o přestupcích, resp. „§ 18/4“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující a požadavek žalobce na uvedení kilometráže za přehnaný. Skutek je v pokutovém bloku popsán slovy „*překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, 50/68/65 km/h*“, nikoliv „*rychlost*“, jak tvrdil žalobce. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Lze uzavřít, že i tento pokutový blok je způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty.
52. Ačkoliv žalobce v žalobě uvedl, že namítá nedostatky pokutovému bloku ze dne „13. 4. 2014“, soud jeho tvrzení vztáhl k pokutovému bloku ze dne 12. 4. 2014, neboť v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že záznam v systému byl chybný a pokutový blok byl vystaven už dne 12. 4. 2014 (srov. skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu v odstavci 37). Z pokutového bloku ze dne 12. 4. 2011 vyplývá, že žalobce řídil v uvedený

den v 10:55 hod. na dálnici D1 na 153. km ve směru na Brno vozidlo s registrační značkou X a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. K námitce chybné právní kvalifikace soud odkazuje na argumentaci obsaženou v odstavci 47. Právní kvalifikace ve formátu „§ 22/1l“ zákona o přestupcích, resp. „§ 6/1/a“ zákona o silničním provozu není sice precizní, ale je zcela srozumitelná. Označení místa pokládá soud za dostačující, neboť rozhodující orgán uvedl v rozhodnutí dokonce kilometráž. Slovní popis přestupkového jednání „(pásy)“ je zcela srozumitelný v kontextu citovaného § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokutový blok je podepsán žalobcem. Soud má proto také tento pokutový blok za způsobilý pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

53. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z roku 2014 a rozhodnutí Městského úřadu v Písku, konstatuje soud, že hodnocení pokutových bloků po obsahové a formální stránce bylo silně formalistické. Soud je přesvědčen, že takový přístup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá pokutové bloky posuzovat rigidně a naopak zavazuje správní orgány, je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná, akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012 – 20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014 – 39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet, a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby žalovaný, který postupoval v souladu se zákonem a judikatorní praxí, postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které nerespektují závěry dosud vyplývající z judikatury.
54. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků schválil jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (viz rozsudek NSS čj. 6 As 67/2013 – 16). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínkou *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010 – 81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení byť i jen pochybnosti, zda jsou údaje uvedené v pokutovém bloku správné (např. přestupek se vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat (viz rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2018, čj. 3 As 82/2017 – 24). V praxi zřejmě bude spíše docházet k tomu, že oprávněná osoba vůbec nevyplní pokutový blok, zjistí-li, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení. Přesto není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku

až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, přičemž přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s jeho obsahem nesouhlasil nebo mu vůbec neporozuměl anebo měl pochybnosti o správnosti údajů. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později tvrzená výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku pro zápis bodů do karty řidiče.

55. Žalobce dále namítl, že podle rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2014, čj. 9 As 185/2014 – 27, důkazy o přestupcích získané v době, do níž spadá i přestupek žalobce vztahující se k pokutovému bloku ze dne 11. 2. 2011, byly získány v rozporu s právními předpisy. Soud shledal tuto námitku přípustnou, přestože byla poprvé uplatněna až v soudním řízení, a žalovaný se tak k ní v napadeném rozhodnutí nevyjádřil (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 – 62). Soud konstatuje, že uvedený případ na projednávanou věc nedopadá, neboť v něm byla řešena otázka, zda je v příkazním řízení existence měření rychlosti za účasti soukromého subjektu důvodem k obnově řízení. V daném případě bylo rozhodováno v blokovém řízení a žalobce netvrdil, ani to neplyne z obsahu správního spisu, že by do měření rychlosti byl zapojen soukromoprávní subjekt. Nad rámec nutného soud především dodává, že předmětem napadeného rozhodnutí v nyní posuzované věci je posouzení zákonnosti provedeného záznamu bodů do registru řidičů. Soud se stejně jako před ním správní orgány nemůže zabývat zákonností pokutového bloku, jenž je podkladem pro provedení záznamu bodů. Nepřísluší mu proto posuzovat, zda bloková pokuta byla žalobci uložena v souladu se zákonem.
56. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadami dobré správy, neboť nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu soud zjistil, že řízení probíhalo od 20. 2. 2014 (doručení oznámení žalobci) do 25. 7. 2016 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy bezmála 2,5 roku. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí o odvolání nebyla vydána ve lhůtě 30 dnů, resp. ve složitějších věcech 60 dnů od zahájení řízení. Ze správního spisu nicméně také vyplynulo, že k prodloužení řízení před správním orgánem I. stupně přispěl i sám žalobce svou procesní strategií. Žalobce totiž ve věci uvedených přestupků navrhl přerušení řízení na dobu tří měsíců kvůli vyřešení předběžných otázek. Správní orgán I. stupně jeho žádosti vyhověl a řízení přerušil na dobu asi dvou měsíců, ačkoliv žalobce sám žádal přerušení na dobu tří měsíců (po tuto dobu lhůta pro vydání rozhodnutí neběží).
57. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 As 138/2013 – 84). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat

nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl žalobce podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši za písemné úkony ve věci. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 – 47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. června 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.